

Sygn. akt **III AUa 2095/16**

III AUz 215/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2017 r.

Sąd Apelacyjny w Poznaniu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSA Wiesława Stachowiak /spr./

Sędziowie: SSA Małgorzata Aleksandrowicz

del. SSO Roman Walewski

Protokolant: st. sekr. sądowy Alicja Karkut

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2017 r. w Poznaniu

sprawy **(...) sp. z o.o. w Z.**

przeciwko **Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L.**

przy udziale zainteresowanych : T. Z., A. Z., W. W., P. T., M. S. (1), M. S. (2), J. S., R. S. (1), A. R., K. R., R. P. (1), A. P., M. P., P. P., G. P., M. M. (1), E. M., P. M., J. M. (1), S. M., M. M. (2), A. L., J. K. (1), T. K., R. K., J. K. (2), I. K., E. H., B. G., J. G., K. D., P. D., P. B.

o ustalenie ubezpieczenia społecznego

na skutek apelacji (...) Sp. z o.o. z siedzibą w Z. i E. M.

od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze

z dnia 18 maja 2016 r. sygn. akt IV U 978/14

i zażalenia (...) sp. z o.o. w Z.

na zarządzenie z dnia 22 czerwca 2016 r. w przedmiocie wymiaru opłaty od apelacji

1. umarza postępowanie zażaleniowe;
2. oddala apelację;
3. zasądza od odwołującej (...) sp. z o.o. w Z. na rzecz pozwanego kwotę 7920 zł (słownie: siedem tysięcy dziewięćset dwadzieścia złotych) tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym;
4. zasądza od zainteresowanej E. M. na rzecz pozwanego kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

del. SSO Roman Walewski	SSA Wiesława Stachowiak	SSA Małgorzata Aleksandrowicz
-------------------------	-------------------------	-------------------------------

UZASADNIENIE

Decyzjami z dnia 27.02.2014 r.:

- znak (...)dot. zainteresowanego T. Z.,
- znak (...)dot. zainteresowanego P. B.,
- znak (...) dot. zainteresowanego P. D.,
- znak (...)dot. zainteresowanego K. D.,
- znak (...) dot. zainteresowanego J. G.,
- znak (...) dot. zainteresowanej B. G.,
- znak (...) dot. zainteresowanej A. Z.,
- znak (...)dot. zainteresowanej E. H.,
- znak (...) dot. zainteresowanego W. W.,
- znak (...)dot. zainteresowanej I. K.,
- znak (...)dot. zainteresowanego J. K. (2),
- znak (...) dot. zainteresowanego P. T.,
- znak (...) dot. zainteresowanego M. S. (1),
- znak (...) dot. zainteresowanego M. S. (2),
- znak (...) dot. zainteresowanej J. S.,
- znak (...)dot. zainteresowanego R. S. (1),
- znak (...) dot. zainteresowanego A. R.,
- znak (...) dot. zainteresowanej K. R.,
- znak (...) dot. zainteresowanego R. P. (2),
- znak (...) dot. zainteresowanego A. P.,
- znak (...) dot. zainteresowanego M. P.,
- znak (...) dot. zainteresowanego P. P.,
- znak (...) dot. zainteresowanego G. P.,
- znak (...) dot. zainteresowanego M. M. (1),
- znak (...) dot. zainteresowanej E. M.,
- znak (...) dot. zainteresowanego T. K.,
- znak (...) dot. zainteresowanego R. K.,

- znak(...) dot. zainteresowanego J. K. (1),
- znak (...)dot. zainteresowanego A. L.,
- znak (...) dot. zainteresowanej M. M. (2),
- znak (...) dot. zainteresowanego S. M.,
- znak (...) dot. zainteresowanej J. M. (1),
- znak (...)dot. zainteresowanego P. M.,

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w Z. stwierdził, że zainteresowani, których dotyczą przedmiotowe decyzje, jako pracownicy u płatnika składek (...) Sp. z o.o. podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowym, wypadkowemu, chorobowemu) w okresie od 01.08.2012 r.

W uzasadnieniu decyzji wskazano, że nie doszło do przekazania pracowników na podstawie art. 23¹ Kodeksu Pracy, do (...) Sp. z o.o. (NIP: (...)) oraz (...) (...) Sp. z o.o. Płatnikiem składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych zatrudnionych pracowników w okresie od 01.08.2012 r. jest (...) Sp. z o.o. Nie uległy zmianie dotychczasowe warunki pracy oraz zakres obowiązków osób zatrudnionych. Zawarte przez firmę (...) sp. z o.o. ze spółką (...) porozumienie o przejęciu pracowników w żadnym stopniu nie miało na celu faktycznego przejęcia, o którym mowa w art. 23¹ k. p. W konsekwencji (...) Sp. z o.o. jest zobowiązany do rozliczenia i uiszczenia składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

(...) sp. z o.o. w Z., reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika, zaskarżył powyższe decyzje, wnosząc o ich zmianę w całości i orzeczenie co do istoty sprawy.

Wyrokiem z dnia 18 maja 2016r., w sprawie o sygn. akt IV U 978/14, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze oddalił odwołanie (pkt I) i zasądził od wnioskodawcy (...) Sp. z o. o. w Z. na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w L. kwotę 1980 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego (pkt II).

Podstawę rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego stanowiły następujące ustalenia faktyczne i rozważania prawne:

Płatnik składek (...) Sp. z o.o. zajmuje się sprzedażą samochodów, sprzedażą części i naprawą samochodów. Początkowo płatnik składek zajmował się hurtową i detaliczną sprzedażą samochodów marki O., a następnie sprzedażą samochodów marki C.. Siedziba firmy mieściła się w S. przy ul. (...). Zainteresowani T. Z., P. B., P. D., K. D., J. G., B. G., A. Z., E. H., W. W., I. K., J. K. (2), P. T., M. S. (1), M. S. (2), J. S., R. S. (1), A. R., K. R., R. P. (2), A. P., M. P., P. P., G. P., M. M. (1), E. M., T. K., R. K., J. K. (1), A. L., M. M. (2), S. M., J. M. (1) i P. M. zatrudnieni byli w S. i w Z.. Oddział w Z. mieści się przy ul. (...).

W dniu 27.06.2012 r. doszło do zawarcia umowy porozumienia pomiędzy firmą (...) sp. z o.o., reprezentowaną przez prezesa zarządu R. M., a (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. przy ul. (...), reprezentowaną przez prezesa zarządu J. M. (2). W myśl § 2 umowy – zgodnie z art. 23¹k.p. dotychczasowy pracodawca (...) sp. z o.o. przekazuje, a nowy pracodawca (...) sp. z o.o. przyjmuje wszystkich pracowników na warunkach identycznych, jakie pracownicy mieli do dnia 31.07.2012 r., bez szkody dla pracowników. W myśl § 3 umowy z dniem 01.08.2012 r. (...) sp. z o.o. przekazuje, a (...) sp. z o.o. przejmuje na mocy art. 23¹ k.p. wszystkich pracowników wymienionych imiennie w załączniku nr 1 niniejszej umowy.

Pismem z dnia 28.06.2012 r. o przejściu pracowników na nowego pracodawcę prezes zarządu R. M., występujący w imieniu (...) sp. z o.o. powiadomił zatrudnionych u płatnika zainteresowanych, że w dniu 01.08.2012 r. nastąpi przejście pracowników na nowego pracodawcę, którym będzie (...) sp. z o.o. z siedzibą we W.. Skutkiem przejścia

będzie wejście firmy (...) sp. z o.o. w prawa i obowiązki nowego pracodawcy załogi (...) sp. z o.o. Jako przyczynę przejścia podano porozumienie zakładów, wzmocnienie kapitału. W informacji wskazano, że prawne, ekonomiczne oraz socjalne skutki dla pracownika: dotychczasowa treść stosunku pracy nie ulega zmianie. Zakres czynności nie ulega zmianie. Wszystkie prawa i obowiązki wynikające z regulaminu pracy oraz regulaminu wynagradzania zachowują moc obowiązującą. Warunki zatrudnienia pozostają bez zmian. Nie przewiduje się zmiany struktury zatrudnienia ani konieczności przekwalifikowania. Wskazano, że w terminie dwóch miesięcy od przejścia zakładu na nowego pracodawcę, zainteresowani mają prawo rozwiązać stosunek pracy za 7-dniowym uprzedzeniem.

Zawiadomienie o przejściu pracowników na nowego pracodawcę przekazane zostało na zwołanym przez prezesa R. M. zebraniu, na którym wręczył on wszystkim zatrudnionym przez spółkę (...) pismo datowane na dzień 28.06.2012 r. Swoją decyzję prezes M. tłumaczył złą kondycją finansową firmy. Oznajmił, że wszystko pozostaje bez zmian, poza zmianą pracodawcy.

W związku z przekazaniem pracowników firmie (...) sp. z o.o., nie uległy zmianie dotychczasowe warunki pracy oraz zakres obowiązków osób zatrudnionych.

Miejscem wykonywania pracy nadal pozostawała siedziba firmy (...) sp. z o.o. i tam też znajdowały się listy obecności. W ramach przejścia nie nastąpiło przekazanie składników majątkowych.

Firma (...) sp. z o.o. nadal istniała i prowadziła swoją działalność.

Bezpośredni nadzór nad wykonywaniem pracy spoczywał na dotychczasowych przełożonych, a wszelkie sprawy kadrowe były realizowane na niezmienionych zasadach. Na stanowisku dyrektora była duża rotacja. Dyrektorami byli pracownicy firmy (...) sp. z o.o. Przełożonym zainteresowanych w dalszym ciągu pozostawał prezes zarządu (...) sp. z o.o. - R. M..

Takie dokumenty jak np. wnioski urlopowe przejęci pracownicy spółki (...) składali do swoich dotychczasowych przełożonych, którymi były te same osoby co poprzednio lub bezpośrednio do prezesa zarządu R. M.. Wnioski te były aprobowane przez dotychczasowego pracodawcę firmę (...) sp. z o.o. Również listy obecności pracowników były sporządzane i zatwierdzane przez (...) Sp. z o.o. Wszystkie sprawy pracownicze nadal były przez zainteresowanych załatwiane z kierownikiem, z dyrektorem albo z prezesem zarządu R. M.. Wszystkie polecenia były wydawane przez dotychczasowych dyrektorów albo przez prezesa R. M..

Zainteresowani nie mieli żadnego kontaktu z pracownikami firmy (...) sp. z o.o. Jedynie specjalista do spraw kadr i płac E. H. w sprawach pracowniczych telefonicznie albo mailowo kontaktowała z pracownikiem (...) sp. z o.o. - J. B., której przekazywała listy obecności, wykaz premii i od której otrzymywała listy płac do weryfikacji. Osobiście nigdy jej nie spotkała.

W dniu 01.11.2012 r. na tych samych zasadach, jak w dniu 01.08.2012 r. doszło do przejścia zatrudnionych pracowników przez firmę (...) Sp. z o.o. Warunki pracy oraz zakres powierzonych obowiązków osób zatrudnionych pozostał bez zmian.

Zawarte porozumienie o przejściu pracowników nie miało na celu faktycznego przejścia, o którym mowa w art. 23⁽¹⁾k.p. (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. oraz spółka działająca pod firmą (...) (...) sp. z o.o. pod pozorem przejścia pracowników w trybie art. 23⁽¹⁾ k.p. dokonywały tzw. outsourcingu kadrowo-płacowego. W ramach zawieranych porozumień przejmowały obsługę w zakresie dokumentacji pracowniczej i płacowej, uzyskując z tego tytułu wynagrodzenie. Firma (...) sp. z o.o. z siedzibą we W. oraz (...) (...) sp. z o.o. po dniu przejścia pracowników zajmowały się w konsekwencji jedynie wypłacaniem pracownikom wynagrodzenia, które wcześniej na podstawie wystawionej faktury otrzymały od firmy (...) sp. z o.o.

W oparciu o wyżej ustalony stan faktyczny Sąd Okręgowy wskazał, że odwołanie jest nieuzasadnione.

Istota sporu w rozpoznawanej sprawie sprowadzała się do ustalenia czy zainteresowani, szczególnie wskazani w zaskarżonych decyzjach w okresie od 01.08.2012 r. nadal pozostawali pracownikami dotychczasowego płatnika składek (...) Sp. z o.o. i czy z tego tytułu po dniu 01.08.2012 r. nadal podlegali oni obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowemu, wypadkowemu, chorobowemu).

Sąd Okręgowy wskazał, że zgodnie z treścią art. 4 pkt 2a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych - płatnikiem składek dla pracowników jest pracodawca. Ten sam podmiot realizuje obowiązek odprowadzania składek na ubezpieczenie zdrowotne (art. 85 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych) oraz Fundusz Pracy (art. 104 ust. 1 pkt 1a ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy) i w końcu składek na Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych (art. 9 ustawy z dnia 13 lipca 2006 r. o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy).

Odwołujący (...) sp. z o.o. stał na stanowisku, że z dniem 1.08.2012 r. w trybie art. 23¹ k.p. doszło do przejścia pracowników odwołującego na rzecz innego pracodawcy - (...) Sp. z o.o. i od tej pory po stronie dotychczasowego pracodawcy nie istnieje obowiązek zgłaszania przejętych pracowników do ubezpieczenia społecznego i zdrowotnego.

Sąd Okręgowy powoływał następnie treść przepisów art. 23¹ § 1 – 6 k.p. dotyczących przejścia zakładu pracy lub jego części na innego pracodawcę, który staje się z mocy prawa stroną w dotychczasowych stosunkach pracy.

Sąd I instancji wskazał, że do definicji przedsiębiorstwa nie należą pracownicy, nie można ich zatem uznać za część przedsiębiorstwa - zakładu pracy, a zatem nie można ich przenieść na innego pracodawcę. Z wykładni językowej art. 23¹ k.p. wynika, że nowym pracodawcą pracowników jest osoba, która nabyła całość lub część zakładu pracy, w którym ci pracownicy pracują.

Zdaniem Sądu Okręgowego zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jednoznacznie wskazuje, że dotychczasowy płatnik składek (...) Sp. z o.o. sprawował bezpośredni nadzór nad wykonywaniem pracy przez zainteresowanych, a wszelkie sprawy kadrowe były realizowane na niezmiennych zasadach. Wszystkie sprawy pracownicze nadal były przez zainteresowanych załatwiane z kierownikiem, z dyrektorem albo z prezesem zarządu R. M.. Wszystkie polecenia były wydawane przez dotychczasowych dyrektorów albo przez prezesa R. M.. Miejszem wykonywania pracy nadal pozostawała siedziba firmy (...) Sp. z o.o. Zawarte przez (...) Sp. z o.o., ze spółką (...) porozumienie o przejściu pracowników nie miało na celu faktycznego przejęcia, o którym mowa w art. 23¹ k.p. Warunki pracy i płacy pozostały takie same, jak przed datą 01.08.2012r. Jedynie wynagrodzenie za pracę było fizycznie wypłacane przez (...) Sp. z o.o. a następnie (...) (...) Sp. z o.o., jednakże z pieniędzy faktycznie przekazywanych na ten cel przez (...) Sp. z o.o.

W świetle zgromadzonego materiału dowodowego Sąd Okręgowy stwierdził, że spółki (...) Sp. z o.o. i (...) (...) Sp. z o.o. przejęły jedynie częściowo funkcję kadrową i księgową, natomiast z całą pewnością nie stały się pracodawcami zainteresowanych.

Sąd Okręgowy wskazał też na treść art. 353¹ k.c., zgodnie z którym strony zawierające umowę mogą ułożyć stosunek prawny według swego uznania, byleby jego treść lub cel nie sprzeciwiały się właściwości (naturze) stosunku, ustawie ani zasadom współżycia społecznego.

Sąd I instancji uznał, że z materiału dowodowego zgromadzonego przed sądem wynika, że umowa w sposób formalny była wykonywana. Również wypłata wynagrodzenia za pracę była realizowana przez nowego pracodawcę, choć dopiero w momencie uzyskania płatności za usługę od odwołującego.

Znamiona te nie przesądzają jeszcze, że doszło do transferu pracowników. Wola stron w styku z instytucją przejścia zakładu pracy (art. 23¹ k.p.) i podlegania ubezpieczeniu społecznemu nie może korygować bezwzględnie w tym zakresie obowiązujących przepisów prawa. Zatem dokonanie czynności prawnych w sposób sprzeczny ze standardami

ochrony pracownika na tle art. 23¹ k.p. należy uznać za działanie sprzeczne z prawem, o którym mowa w treści art. 58 § 1 k.c., a tym samym nieważne. W tym względzie Sąd Okręgowy podzielił stanowisko Sądu Apelacyjnego w Białymstoku, zawarte w uzasadnieniu do wyroku z dnia 17 grudnia 2014 r., sygn. akt III AUa 867/14.

Nie znajdując podstaw do zmiany zaskarżonej decyzji, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł jak w wyroku.

O kosztach procesu w pkt II wyroku Sąd Okręgowy orzekł zgodnie z art. 98 k.p.c.

Apelację od powyższego wyroku, w całości, wniosła uczestniczka postępowania E. M., zarzucając naruszenie art. 397 pkt 5 k.p.c. poprzez uniemożliwienie jej złożenia jako stronie postępowania stosownych zeznań w sprawie w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy zobowiązany był ją przesłuchać, co doprowadziło do pozbawienia jej możliwości obrony swych praw i nieważności postępowania. Wskazując na powyższe apelująca wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego, ewentualnie o zmianę wyroku i uwzględnienie odwołania oraz zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu.

Apelację od powyższego wyroku, w całości, złożyła odwołująca (...) sp. z o. o. w Z., zarzucając:

1. Naruszenie przepisów prawa materialnego: art. 23¹ k.p., art. 4 pkt 2a ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, art. 85 ust. 1 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, art. 9 ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy oraz art. 104 ust. 1 pkt 1a o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy,
2. Rażąco naruszenie prawa procesowego mające istotny wpływ na wynik sprawy: art. 233 § 1 k.p.c., art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. oraz art. 232 k.p.c.,
3. Błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przekroczeniu granic swobodnej oceny dowodów poprzez ustalenie, iż czynności z zakresu stosunku pracy po dniu 1.08.2012r. względem uczestników postępowania podejmował (...) sp. z o. o. w sytuacji, gdy te czynności, w szczególności najistotniejsze, tj. rozwiązywanie stosunku pracy i wypłata wynagrodzenia podejmowane były po tym dniu przez (...) sp. z o. o.

Wskazując na wyżej sprecyzowane zarzuty apelująca wniosła o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu, przy uwzględnieniu kosztów postępowania odwoławczego, ewentualnie o zmianę wyroku i uwzględnienie odwołania oraz zasądzenie od organu rentowego na swoją rzecz zwrotu kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Odwołująca wniosła też zażalenie na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 22 czerwca 2016r. w przedmiocie wymiaru opłaty od apelacji. Odwołująca wniosła o zmianę zarządzenia i ustalenie wymiaru opłaty w wysokości 30 zł.

Zarządzeniem z dnia 26 września 2016r. zwrócono odwołującej część opłaty od apelacji w kwocie 960 zł. W związku z powyższym na rozprawie apelacyjnej w dniu 21 listopada 2017r. odwołująca cofnęła zażalenie.

Organ rentowy wniosł o oddalenie obu apelacji i zasądzenie zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Obie apelacje nie są zasadne.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do apelacji uczestniczki postępowania E. M., z uwagi na podniesiony zarzut nieważności postępowania, Sąd Apelacyjny uznał, że nie zasługuje ona na uwzględnienie. Uczestniczka postępowania zarzucała naruszenie art. 397 pkt 5 k.p.c. poprzez uniemożliwienie jej złożenia jako stronie postępowania zeznań w

sprawie w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy zobowiązany był ją przesłuchać, co doprowadziło do pozbawienia jej możliwości obrony swych praw i nieważności postępowania.

Zdaniem Sądu Apelacyjnego tak sprecyzowany zarzut jest chybiony. Utrwalony w orzecznictwie Sądu Najwyższego jest pogląd, zgodnie z którym pozbawienie strony możliwości obrony swych praw polega na tym, że z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów kodeksu postępowania cywilnego, strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części. Nie jest natomiast pozbawieniem strony możliwości obrony swych praw pominięcie jej wniosku dowodowego (wyrok SN z dnia 10 maja 1974 r., II CR 155/74, OSP 1975, z. 3, poz. 66; postanowienie SN z dnia 6 marca 1998 r., III CKN 34/98; wyrok SN z dnia 13 czerwca 2002 r., V CKN 1057/00; postanowienie SN z dnia 12 grudnia 2000 r., II UKN 121/00, OSNP 2002, nr 17, poz. 421). W niniejszej sprawie uczestniczka była zawiadamiana o kolejnych posiedzeniach sądu, w tym o rozprawie z dnia 12 lutego 2015r., na której miała zeznawać w charakterze strony. Zainteresowana nie stawiała się na tę rozprawę, usprawiedliwiając swoją nieobecność chorobą i przedkładając zaświadczenie od lekarza sądowego. Sąd Okręgowy postanowieniem z dnia 12 lutego 2015r. pominął dowód z przesłuchania zainteresowanej E. M. w charakterze strony. W konsekwencji - zdaniem Sądu Apelacyjnego - zarzut uczestniczki sprowadzał się wyłącznie do zakwestionowania pominięcia wniosku dowodowego o dopuszczenie dowodu z jej zeznań, a nie dotyczył wadliwości procedowania Sądu Okręgowego. Tak sprecyzowany zarzut nie stanowi jednak podstaw do stwierdzenia nieważności postępowania w niniejszej sprawie, tym bardziej, że w świetle całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w tym zeznań innych zainteresowanych w sprawie pracowników, trafny jest wniosek Sądu I instancji, że sporne okoliczności zostały już dostatecznie wyjaśnione – o czym szerzej w dalszej części rozważań.

Przechodząc natomiast do oceny apelacji odwołującej (...) sp. z o. o. w Z., Sąd Apelacyjny uznał, że również i ta apelacja nie jest zasadna.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutów naruszenia przepisów prawa procesowego, Sąd Apelacyjny wskazuje, że Sąd Okręgowy dokonał rzetelnej i trafnej oceny przeprowadzonych dowodów i ocena ta nie wykracza poza ramy określone przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazywał, że postawienie zarzutu obraży art. 233 § 1 k.p.c. nie może polegać na zaprezentowaniu przez skarżącą stanu faktycznego przyjętego na podstawie własnej oceny dowodów; skarżąca może tylko wykazywać, posługując się wyłącznie argumentami jurydycznymi, że Sąd rażąco naruszył ustanowione w wymienionym przepisie zasady oceny wiarygodności i mocy dowodów i że naruszenie to miało wpływ na wynik sprawy (por. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 14 stycznia 2000 r., I CKN 1169/99, OSNC 2000/7-8 poz. 139 i z dnia 10 kwietnia 2000 r., V CKN 17/2000, OSNC 2000/10 poz. 189).

Odnosząc powyższe rozważania do okoliczności niniejszej sprawy Sąd Apelacyjny uznał, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena dowodów odpowiada regułom określonym przepisami art. 233 § 1 k.p.c., a wszystkie przeprowadzone dowody zostały przez Sąd Okręgowy przywołane i omówione w sposób obiektywny, rzetelny i wszechstronny.

Podważając ocenę dowodów dokonaną przez Sąd Okręgowy, strona odwołująca przedstawiła własną, konkurencyjną i subiektywną ocenę, mającą prowadzić do odmiennych ustaleń, a mianowicie, że czynności względem uczestników postępowania w postaci rozwiązywania stosunku pracy i wypłaty wynagrodzenia, podejmowała po dniu 1.08.2012r. (...) sp. z o. o. Zdaniem apelującej – okoliczności te miały wynikać z dowodów zawnioskowanych przez odwołującą, które zostały oddalone przez Sąd Okręgowy. W ocenie Sądu Apelacyjnego skarżąca nie podważyła jednak skutecznie oceny dowodów dokonanej przez Sąd Okręgowy, bowiem zarzut taki nie może sprowadzać się do przeciwstawienia ustaleniom Sądu I instancji – własnych dokonanych przez stronę, korzystnych dla niej ustaleń, bez wykazania, że zostały naruszone wyżej opisane reguły, o których mowa w art. 233 § 1 k.p.c.

Chybiony jest także zarzut naruszenia art. 217 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. poprzez pominięcie wniosku dowodowego odwołującej o dopuszczenie dowodu z zeznań J. M. (2) a także naruszenia art. 232 k.p.c. poprzez oddalenie powyższego wniosku dowodowego, który miał służyć stwierdzeniu faktów, z których strona wywodziła skutki prawne. Sąd Apelacyjny podzielił w tym zakresie stanowisko Sądu I instancji, który wskazał na uzasadnione przeszkody w przeprowadzeniu ww. dowodów. Jak wynikało z twierdzeń pełnomocnika wnioskodawcy - adres J. M. (3) był nieznany,

osoba ta poszukiwana była listem gończym. Z kolei wezwany w charakterze strony R. M. nie stawiał się na rozprawę, nie usprawiedliwiając swojej nieobecności. W konsekwencji Sąd Okręgowy zasadnie postanowił pominąć dowód z zeznań w charakterze świadka J. M. (3) i z zeznań w charakterze strony R. M. z uwagi na to, że sporne okoliczności dotyczące tego, czy faktycznie doszło do transferu pracowników, zostały już dostatecznie wyjaśnione, a dalsze przedłużanie postępowania dowodowego byłoby sprzeczne z zasadą ekonomiki procesowej.

Nie zachodzi też powołany w apelacji błąd w ustaleniach faktycznych. Sprzeczność ustaleń faktycznych Sądu z treścią zebranego w sprawie materiału ma miejsce wówczas, gdy rozstrzygnięcie Sądu I instancji jest sprzeczne z istotnymi dla rozstrzygnięcia okolicznościami, które Sąd ustalił w toku postępowania albo gdy wyprowadził logicznie błędny wniosek z ustalonych przez siebie okoliczności, albo wreszcie, gdy Sąd przyjął fakty za ustalone bez dostatecznej podstawy. Przez okoliczności w powyższym rozumieniu należy rozumieć okoliczności faktyczne. Nie zachodzi taka sprzeczność, gdy Sąd poczynił ustalenia sprzecznie z materiałem dowodowym, który - oceniając go - odrzucił. Nie można, zatem Sądowi czynić zarzutów, gdy dokonał ustaleń faktycznych opierając się na niektórych dowodach, tj. tych, którym dał wiarę, jeżeli należycie umotywiował swoje stanowisko, co do tego (art. 328 § 2 k.p.c.).

Chybione były również powołane w apelacji odwołującej zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego.

Akceptując bowiem stan faktyczny ustalony przez Sąd I instancji Sąd Apelacyjny nie może podzielić podniesionych w apelacji strony odwołującej zarzutów naruszenia prawa materialnego. Zarzut naruszenia prawa materialnego winien być bowiem odnoszony do określonego stanu faktycznego - który skarżący akceptuje - a do którego to stanu faktycznego wadliwie zastosowano prawo materialne. Naruszenie prawa materialnego może nastąpić bądź poprzez jego błędną wykładnię - czyli poprzez mylne rozumienie treści określonej normy prawnej, albo poprzez jego niewłaściwe zastosowanie, czyli poprzez błędne uznanie, iż do danego ustalonego stanu faktycznego ma zastosowanie dany przepis prawa materialnego, albo też odwrotnie, tzn. przepis, który winien mieć zastosowanie w danym stanie faktycznym - nie został zastosowany (por. postanowienie SN z 15 października 2001 r. I CKN 102/99; wyrok SN z 5 października 2000 r. II CKN 300/00; postanowienie z 28 maja 1999 r. I CKN 267/99 Prok. i Pr. 1999/11-12/34; wyrok SN z 19 stycznia 1998 r. I CKN 424/97OSNC 1998/9/136 i inne).

Jeżeli zatem apelacja odwołującej kwestionuje ustalony przez Sąd I instancji stan faktyczny, to trudno jest skutecznie podnieść zarzut naruszenia prawa materialnego, bowiem autor apelacji odnosi go do stanu faktycznego, który sam postuluje w apelacji, a nie do stanu faktycznego stanowiącego podstawę orzeczenia Sądu Okręgowego.

Podkreślić w tym miejscu należy, że zarzut odwołującej dotyczący naruszenia art. 23¹ § 1 k.p. w istocie sprowadzał się do ponownego zakwestionowania ustaleń faktycznych dotyczących tego, że (...) sp. z o. o. nie stał się z dniem 1.08.2012r. nowym pracodawcą uczestników postępowania i nie doszło do przejścia zakładu pracy pomiędzy (...) sp. z o. o. a (...) sp. z o. o.

Sąd Apelacyjny – wbrew zarzutom strony apelującej w pełni podzielił ustalenia Sądu I instancji, że mimo formalnego zawarcia umowy porozumienia ani (...) Sp. z o.o. ani (...) Sp. z o.o. nie stały się faktycznie nowymi pracodawcami zainteresowanych, lecz faktycznym pracodawcą pozostał dotychczasowy płatnik składek (...) Sp. z o.o. Zawarte porozumienie o przejściu pracowników nie miało na zatem celu faktycznego przejścia, o którym mowa w art. 23⁽¹⁾ k.p., zaś warunki pracy i płacy pozostały takie same, jak przed 01.08.2012 r. Dotychczasowy płatnik składek (...) Sp. z o.o. nadal sprawował bezpośredni nadzór nad wykonywaniem pracy przez zainteresowanych, a sprawy kadrowe były realizowane na niezmienionych zasadach. Przełożonym zainteresowanych dalej pozostawał prezes zarządu R. M.. Również wszystkie polecenia były wydawane zainteresowanym przez dotychczasowych dyrektorów albo przez prezesa R. M.. Miejscem wykonywania pracy także pozostawała siedziba firmy (...) Sp. z o.o. Co prawda trafnie wskazał Sąd Okręgowy, że wynagrodzenie za pracę było wypłacane zainteresowanym przez (...) Sp. z o.o. a następnie (...) Sp. z o.o., jednakże należy podkreślić, że było to dokonywane ze środków faktycznie przekazywanych na ten cel przez dotychczasowego płatnika. W konsekwencji zawarcie spornych porozumień o przejściu pracowników w sposób sprzeczny ze standardami ochrony pracownika na tle art. 23⁽¹⁾ k.p. należy uznać za działanie sprzeczne z prawem, o którym mowa w treści art. 58 § 1 k.c., a tym samym nieważne. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w wyroku z

dnia 8 lutego 2017 r. (I PK 72/16). W uzasadnieniu tego orzeczenia Sąd Najwyższy podkreślił, że „przejście samych pracowników”, bez przejścia wykorzystywanego przez nich substratu majątkowego, nazywanego przez ustawodawcę „zakładem pracy lub jego częścią” nie wypełnia hipotezy normy art. 23⁽¹⁾ § 1 kp. W konsekwencji (...) Sp. z o.o. jest zobowiązany do rozliczenia i uiszczenia składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych.

Reasumując - w ocenie Sądu Apelacyjnego prawidłowo uznał Sąd Okręgowy, że nie doszło do zmiany pracodawcy, a tym samym zmiany płatnika składek na ubezpieczenie społeczne, zdrowotne, Fundusz Pracy, Fundusz Gwarantowanych Świadczeń Pracowniczych, dlatego zainteresowani, jako pracownicy u płatnika składek (...) Sp. z o.o. podlegają obowiązkowo ubezpieczeniom społecznym w okresie od 01.08.2012 r., a zaskarżone decyzje są prawidłowe.

Uwzględniając powyższe Sąd Apelacyjny, uznając wszystkie zarzuty za nieuzasadnione, oddalił obie apelacje na podstawie art. 385 k.p.c.

Ponadto – wobec cofnięcia zażalenia odwołującej na zarządzenie Przewodniczącego z dnia 22 czerwca 2016r. w przedmiocie wymiaru opłaty od apelacji, Sąd Apelacyjny umorzył postępowanie zażaleniowe na podstawie art. 391 § 2 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

O kosztach w pkt 3 wyroku orzeczono na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. i art. 102 k.p.c. i § 10 ust. 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804), zasądając od odwołującej (...) sp. z o.o. w Z. na rzecz pozwanego kwotę 7920 zł tytułem częściowego zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym (33*240 zł). Sąd Apelacyjny uznał, że wynagrodzenie pełnomocnika procesowego strony pozwanej powinno być ustalane z uwzględnieniem wartości przedmiotu zaskarżenia, jednakże w ocenie Sądu Odwoławczego w sprawie zaistniał szczególnie uzasadniony przypadek, o którym mowa w art. 102 k.p.c., umożliwiający zwrot stronie pozwanej tylko części kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Sąd Apelacyjny miał tutaj na uwadze przesłanki związane z przebiegiem postępowania, w szczególności fakt, że sporne okoliczności sprawy były podobne wobec wszystkich 33 zainteresowanych pracowników, co miało wpływ na odpowiednio mniejszy nakład pracy pełnomocnika strony pozwanej.

Jednocześnie Sąd Apelacyjny w pkt 4 wyroku zasądził od zainteresowanej E. M. na rzecz pozwanego kwotę 900 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym, orzekając o tym na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c.

i § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015r., poz. 1804).

del. SSO Roman Walewski	SSA Wiesława Stachowiak	SSA Małgorzata Aleksandrowicz
-------------------------	-------------------------	-------------------------------